

„Un leneș sau un incapabil se răzbuună cu scuza morală că n-a avut noroc.”

- Tudor Arghezi

NATIUNEA

continuitate pentru neam și țară

Informație, opinie și atitudine publicistică

Serie Nouă
Anul XIII

Numărul 682
17 - 23 iulie 2024

În birul de continuitate împotriva neamului, al țării, al ființei și al existenței ei pe viitor...

Cezar Adonis
Mihalache

Ar fi deja a doua treabă urată mirositoare în mai puțin de două luni... Puturoasă pentru noi, dar, cum gunoiul unora este avere pentru alții, iar noi, pentru „unchiul Sam”, suntem doar o pubelă cu resturi, cu averi tratate ca resturi, transformarea acestora în comori pentru alții devine o chestiune evreiască deja cu repetiție... Și atât de batjo-

resurselor, scoțând, dară, sufletul financiar-economic, dar și cultural, istoric și de vestigii al altora, pe un cos de care ține „unchiul Sam”. Până o sa-și frigă degetele până la os. Sau o să ardă (și) el, sacrificat „political correctness” pentru interesele ațăătorului atător focuri, de ură, de scornire, de stârnire, de război, de moarte, de carne de copii arzând pe afeturile unor tunuri pe care, ei, victime inocente, nu doar că nu au avut vreme a le înțelege, dar nici nu au avut când să le

Și poate că așa e, ca în viață, nu doar ca în cabaluri, dar, atunci, ar trebui făcute niște dosare penale și pus sechestru pe toate cele șase case luate de câți agarici trădători au semnat pentru zisa „donație”. Și care vor semna și pentru un împrumut, pentru a pune orice altceva „la loc”, ceva pe post de momeală de protecție de securitate națională...

Și nu, nu este nicicum doar o nouă factură impusă de parcursul „democratic” al României.

Rusia și... „Putinofobia”!

Cristian
Ardeleanu

De câțiva ani, temele Rusia și, mai ales, Putin, au devenit centrale, nu doar pentru ruși, ci și pentru o mare parte a lumii. Mai ales pentru această parte a lumii, care a avut mai mereu probleme de vecinătate cu Rusia, respectiv fosta Uniune Sovietică. Ba, trăim o adevărată fobie, un adevărat „sindrom Putin”. Putin care poate fi cuvântul ce denotă cel mai bine situația complicată a violenței politice, economice, sociale și militare contemporane. Mărturisesc (eu din capul locului, alții din capul „Hidrei”) că nu sunt nici rusofil, dar nici rusofob! Sunt doar un cetățean român sincer, patriot, suveranist, cu principii și valori naționaliste. Și cu Credință creștin ortodoxă. M-am decis să abordez această temă complicată, dar de mare actualitate, pentru că am observat că azi este din ce în ce mai dificil să vorbești liber și deschis pe tema rusofobiei și a „Putinofobiei”. Deoarece rusofobii de obicei nu sunt conștienți de fobia lor! Eu însumi cunosc mulți prieteni buni, persoane inteligente, intelectuali cu care în general nu am probleme să port discuții raționale. Dar când discursul politic atinge Rusia, sau persoana Președintelui Putin, peste judecata lor se lasă o ceață groasă iar în locul raționamentelor se manifestă sloganuri, clișee, preconcepții și prejudecăți... O adevărată orbire față de faptele reale și o surzenie totală față de argumente. Ca să nu mai vorbesc de acuzația virulentă proferată cu adevărată „mânie proletară” – de a fi în slujba lui Putin. Rusofobia occidentală, a unui occident azi sleit de puteri, de rațiune și de înțelegere corectă, nu este un fenomen nou. Astăzi, noi o putem înțelege printr-o plasare corectă în contextul istoric actual al acestui val tumultuos și impetuos de rusofobie, declanșat de SUA în întregul Occident, mai ales prin rețeaua densă a mijloacelor de comunicare în masa, controlată de tabăra americană. Și servită noua la pachet cu „Putinofobia”. Mai temperată din anumite puncte de vedere, comparativ cu actuala, rusofobia ne-a ținut companie mai ales în timpul Războiului Rece. Atunci, Hollywoodul a transformat într-o industrie „en gros” cucerirea minților și inimilor popoarelor. Rușii, care erau prezentați în rolul personajelor negative din primele filme ale lui James Bond, continuând cu „Rocky”, „Rambo”, Chuck Norris – „Missing in action” și altele similare, ni se par astăzi un fel de per-

sonaje simpatice din benzile desenate, în comparație cu manifestările sofisticate și perfide ale vremurilor noastre. Totuși, atunci dar și astăzi, toate acele absurdități mediatice au fost luate în serios. Vremurile s-au schimbat, iar subiectele prin care se promova cu câteva decenii în urmă rusofobia, nu mai prind astăzi. Dar în epoca în care au fost utilizate, au fost eficiente. Astăzi însă prind altele, la fel de absurde. Doar că absurditățile actuale nu sunt considerate astfel de majoritatea și vor fi recunoscute drept absurdități abia într-un viitor îndepărtat. Dacă va mai exista unul?! Toate aceste absurdități trebuie să tragă mai mult decât un semnal de alarmă, în mintea oricui mai este capabil să gândească. Procesele și procedeele prin care presa americană și occidentală îl defăimează pe Vladimir Putin de ani, cu intenția de a submina încrederea publicului în Președintele Federației Ruse, este incompatibil cu orice principiu și ideal al democrației, de conviețuire civilizată, dar și de elementar bun simț. Paradoxal, popularitatea de care se bucură Președintele Putin în Federația Rusă și în rândul suveraniștilor de pretutindeni, este egalată doar de disprețul pe care liderii globaliști occidentali și americani au reușit să-l trezească la ei acasă. Bucurându-se, în Rusia, de cele mai ridicate cote de respect, în comparație cu orice alt șef de stat din lume, putem concluziona că acest nivel de demonizare al Președintelui rus, este, în primul rând, nedemn de o lume matura și civilizată, iar, în al doilea rând, este pur și simplu prostesc. Henry Kissinger, adversarul istoric al sovieticilor din timpul Războiului Rece declara? „Pentru Occident, demonizarea lui Putin nu este o politică, ci alibiul pentru lipsa unei politici”. ... Apoi, Putin este mai mereu acuzat de infamia de a fi fost spion KGB, ca și cum Președintele american George Bush nu ar fi fost șeful CIA! Sau absurditățile halucinante când mass-media occidentală și-a făcut de cap, diagnosticându-l pe Putin cu tulburări mentale, cu paranoia sau când l-a declarat psihopat. Într-o vreme, era specific Uniunii Sovietice să eticheteze personajele incomode ca fiind „bolnave mintal”. Astăzi, rolurile s-au inversat și aceasta pare să devină tot mai mult o prerogativă a occidentului. Un Occident care proiectează asupra Rusiei propriile „defecte”, care ies la suprafață: procesul progresiv de demolare a propriei democrații și propria agresivitate militară.

coritor reluată, inserată, forțată, livrată, că îi putem spune, fără riscul de a greși dar, mai ales, fără regrete: „chestiunea jidănească”... Scenariul aplicat este, de altfel, mai rău, mai vitriolant, decât în bancul cu iz talmudic al evreului care, nu doar că a luat bani cu „împrumut”, nu doar că nu i-a mai dat înapoi (ăștia oricum nu dau nimic înapoi!), dar a ajuns a socoti și demonstra că tot celălalt îi datorează bani. Așa și cu noi. Doar că nu „unchiul Sam” este aici evreul! Ar vrea el, se crede cumva ales, sau, măcar, alături de cei ce se dau drept aleși, dar el este doar un intermediar pe comisioane. Iar evreul este acolo unde te aștepti să-l găsești. La vatra pocinogului, punând chiar el cărbuni pe jar... Smulgând sufletul unor națiuni, respirația financiar-economică a acestora, pe hornul intereselor, deși, deja, a trecut de la luarea cu japca a surselor de căpătuială la acapararea

vadă ca fiind răul într-o lume în care au fost aduși a priori la bine...

În cazul nostru, treabă asta evreiască sună cam așa... Am cumpărat pe bani grei ceva ce am dat mai apoi, puși de vasalul cu rol de coșar, aproape nedespachetat, pe gratis, și nu doar că nu vom primi nimic în schimbul unui gest ce ne-a periclitat securitatea națională, dar vom plăti pentru a cumpăra „altceva”, înlocuind ceea ce am dat pe gratis, dar și cu alte condiționări pentru a ni se da dezlegare să dăm, de parcă era un second-hand trimis de austrieci (ăla gunoi!), la noi, pe post de marfă „conformă”. Și, acum vine marea mârșăvie, adevărat șperaclu de despuiat națiuni și țări... Căci vom lua bani cu împrumut de la cel ce ne-a vândut acel ceva, apoi ne a pus să-l donam, muștruluiindu-ne astăzi că, pe fond, donația nu impunea ceva la schimb. Că au înțeles ai noștri greșit.

Pe lângă UE și NATO... Ci un model a ceea ce va urma. Pentru că, o țărășantier, șantier deschis prin reziliența de înrobire, cu bani ce nu vor mai ajunge pentru lucrări, că nu am calculat noi bine, că au furat pîrandele cu roaba de pe șantier, nu va mai conta, va trebui să ne împrumutăm masiv. La dobânzile împovărătoare dictate prin fondurile financiare internaționale, cu asumarea obligației-clauză de a da ceva înainte (dar nu gunoi, nu second-hand -uri!), așa cum ne vor fi făcute contractele pe viitor... Contractele de înstrăinare, de vânzare a ceea ce a mai rămas din țară, pentru a primi câte un alt împrumut în birul de continuitate împotriva neamului, al țării, al ființei și al existenței ei pe viitor.

● ni se par astăzi un fel de per-

Canonizarea Sfinților Închisorilor – un eveniment istoric, metanoic și salvator pentru România

Ionuț
Țene

Ceea ce s-a hotărât zilele trecute în ședința Sfântului Sinod al Bisericii Ortodoxe Române este un moment istoric de o importanță istorică, care se întâmplă la câteva sute de ani. Cartea sfinților s-a adăugat cu canonizarea a 16 martiri și mărturisitori din temnițele comuniste de către BOR. După 1990 este prima dată când Sfântul

lui Uniunii Europene.

În cartea de istorie a neamului trebuie amintit cu litere de aur acest moment revelator, care evidențiază un nou început în societatea românească. În zilele de joi și vineri, 11-12 iulie 2024, în Aula Magna „Teoctist Patriarhul” din Palatul Patriarhiei, sub președinția Preafericitului Părinte Patriarh Daniel, s-a desfășurat ședința de lucru a Sfântului Sinod al Bisericii Ortodoxe Române. Principalele hotărâri noi ale Sfântului Sinod sunt

reținute pentru că au intrat în patericul istoriei religioase românești. Sfinții Închisorilor sunt icoane, care vor susține de acum încolo lupta sfințitoare și mântuitoare a poporului român împotriva globalismului progresist nivelator. Nu are nicio explicație rațională reacția deplasată a conducerii Institutului Elie Wiesel față de canonizarea acestor sfinți și, mai ales, a mărturisitorului Preot Ilie Lăcătușu. Acesta e acuzat de fostul profesor de marx-

deja canonizați de poporul român. Ei sunt deja considerați sfinți de poporul credincios de peste 30 de ani. Sfântul Sinod al BOR doar a certificat această canonizare populară. Consider că aceste canonizări sunt doar începutul unui proces îndelungat de canonizări ale mucenicilor anticomuniști din închisorile comuniste. Trebuie, totuși, să remarc că au fost canonizați doar preoți, călugări și ierarhi de către Sfântul Sinod, deși Biserica

deja canonizați de poporul român. Ei sunt deja considerați sfinți de poporul credincios de peste 30 de ani. Sfântul Sinod al BOR doar a certificat această canonizare populară. Consider că aceste canonizări sunt doar începutul unui proces îndelungat de canonizări ale mucenicilor anticomuniști din închisorile comuniste. Trebuie, totuși, să remarc că au fost canonizați doar preoți, călugări și ierarhi de către Sfântul Sinod, deși Biserica

Sinod recunoaște, deocamdată parțial, că mucenicii, martirii și mărturisitorii din închisorile comuniste sunt sfinți luptători. Este un moment istoric de cotitură sfințitor, revelator și mântuitor pentru poporul român. În timp ce Europa se adâncește în beznele ateismului, materialismului dialectic, consumerismului și marxismului, BOR găsește resurse spirituale de a canoniza pe martirii anticomuniști care s-au jertfit pentru apărarea credinței, Bisericii strămoșești și care nu s-au lepădat de Hristos în vremuri crunte de prigoană bolșevică atee. Canonizarea unor Sfinți ai Închisorilor comuniste arată că Patriarhul și Sfântul Sinod înțelege că lupta martirilor anticomuniști a făcut parte dintr-un război duhovnicesc și nevăzut al binelui împotriva răului, a luminii contra întunericului, a libertății împotriva totalitarismului. Cu aceste canonizări BOR restaurează în spațiul societal valoarea revelatoare și sfințitoare a credinței într-un stat corupt de ideile materialismului marxizant și consumerismu-

următoarele: a) Aprobarea canonizărilor pentru 16 sfinți români, urmând ca textele liturgice ale unora să fi completate, iar ale tuturor să fie diortosite într-o viitoare ședință a Sfântului Sinod. Acești sfinți sunt: Părintele Dumitru Stăniloae, profesor de teologie la Sibiu și la București, cu titulatura: Sfântul Preot Mărturisitor Dumitru Stăniloae, cu cinstire în ziua de 4 octombrie; Părintele protosinghel Calistrat Bobu, duhovnic la Mănăstirea Timișeni și la Mănăstirea Vasiova, cu titulatura: Sfântul Cuvios Calistrat de la Timișeni și Vasiova, cu cinstire în ziua de 10 mai; Părintele Ilarion Felea, profesor de teologie la Arad, cu titulatura: Sfântul Preot Mucenic Ilarion Felea, cu cinstire în ziua de 18 septembrie; Părintele protosinghel Iraclie Flocea, exarh al mănăstirilor din Arhiepiscopia Chișinăului, cu titulatura: Sfântul Cuvios Iraclie din Basarabia, cu cinstire în ziua de 3 august; Părintele protoiereu Alexandru Baltaga cu titulatura: Sfântul Preot Mucenic Alexandru din Basarabia, cu cinstire în ziua de 8 august. Aceste nume de sfinți trebuie

la Cluj, cu cinstire în ziua de 8 martie; Părintele arhimandrit Gherasim Iscu, starețul Mănăstirii Tismana, cu titulatura: Sfântul Cuvios Mucenic Gherasim de la Tismana, cu cinstire în ziua de 26 decembrie; Părintele arhimandrit Visarion Toia, starețul Mănăstirii Lainici, cu titulatura: Sfântul Cuvios Mucenic Visarion de la Lainici, cu cinstire în ziua de 10 noiembrie; Părintele protosinghel Calistrat Bobu, duhovnic la Mănăstirea Timișeni și la Mănăstirea Vasiova, cu titulatura: Sfântul Cuvios Calistrat de la Timișeni și Vasiova, cu cinstire în ziua de 10 mai; Părintele Ilarion Felea, profesor de teologie la Arad, cu titulatura: Sfântul Preot Mucenic Ilarion Felea, cu cinstire în ziua de 18 septembrie; Părintele protosinghel Iraclie Flocea, exarh al mănăstirilor din Arhiepiscopia Chișinăului, cu titulatura: Sfântul Cuvios Iraclie din Basarabia, cu cinstire în ziua de 3 august; Părintele protoiereu Alexandru Baltaga cu titulatura: Sfântul Preot Mucenic Alexandru din Basarabia, cu cinstire în ziua de 8 august. Aceste nume de sfinți trebuie

ism și socialism științific Alexandru Florian că a fost „legionar” și preot militar pe frontul de răsărit împotriva Rusiei sovietice. Prin această ieșire neștiințifică, conducerea Institutului Elie Wiesel s-a deconspirat? Preot Ilie Lăcătușu nu a fost „legionar”, iar ca preot militar și-a făcut datoria față de statul român care lupta împotriva bolșevismului și pentru eliberarea Basarabiei de sub ocupația străină. Să înțelegem că cei din conducerea Institutului Elie Wiesel regretă căderea statului sovietic URSS, eliberarea Basarabiei și blamează pe cei care au luptat împotriva regimului totalitar bolșevic? Deci a lupta împotriva marxismului sovietic este un păcat?

Adică să lupți împotriva părinților ideologici ai comunismului este o greșeală? Să înțelegem că atacul institutului contra BOR vine din partea urmașilor părinților ideologici ai fondatorilor statului sovietic? Este evident că cei care au ca religie ateismul marxist nu pot înțelege deciziile unui Sfânt Sinod ortodox. BOR a decis canonizarea celor care erau

înseamnă cler și mireni, adică comuniunea dintre preoțime și laicat. Această nuanță a canonizării doar a membrilor clerului trebuie să dispară. Așteptăm la următoarea decizie a Sfântului Sinod al BOR canonizarea unor jertfelnici mireni din temnițele comuniste, deja canonizați de poporul român. Cum ar fi Valeriu Gafencu – Sfântul Închisorilor, numit așa de Nicolae Steinhardt în „Jurnalul Feri-cirilor”. România se va salva doar prin restaurarea credinței sfințitoare și prin libertatea spirituală împotriva oricăror forme de neo-comunism totalitar de tip sovietic sau „european”. Sfinții Închisorilor sunt calea pentru renaștere spirituală și morală a României..

Poate că a venit timpul să primească plata trădărilor sale...

Maria Diana
Popescu

Anul electoral e la jumătate, încă trei drumuri la vot și gata pecetluită soarta românilor va fi. Pe 24 noiembrie primul tur pentru Cotroceni, de 1 Decembrie, adio ciolan cu fasole, gravă lipsă de respect pentru semnificația istorică a Zilei Naționale, sîntem obligați să votăm parlamentarii. Trăiască lupta pentru ciolanul puterii! Pe 8 de-

sa morală, să-l alinte cineva din bordelul European cu vreo academie de funcție. Vise! Și europenii și americanii știu că valoarea lui Iohannis este zero barat, iar după ce va stinge lumina la Cotroceni, va mai zbura doar la dublă comandă cu mătura Carmencitei.

Odată cu 1 Decembrie redevine un simplu cetățean! Adio putere de a decide în numele nostru și de a da stăpînitorilor din afară ce i se cerea. Poate că a venit timpul să primească

„României prost-educate”, în timp ce sistemul de pensii de stat s-a îngreunat cu un pensionar cu talon de nabab, în persoana lui Iohannis. Acesta a ieșit la pensie ca profesor de fizică, pentru limita de vîrstă. După cîtiva ani ca profesor și două mandate de leneveală, trădare, vînzare, ski, golf, rînjete disprețuitor, ură față de popor, excursii de lux și cheltuieli secrete din buzunarul cetățeanului, Iohannis încasează pensie de stat specială. Cel mai

acesta cîndva, nu mai crede nimeni gogoșile lui!, ci cu bani din „intermedierea unor înfierii internaționale. Cum se va descurca cu vila de la Miami și cu cea din București, dacă nici moștenitori nu are? Bașca, dacă luăm în calcul economiile de la ciorap nedecarate sau banii nedați statului român în urma procesului pierdut. Pînă unde duce lăcomia unui zburător și dorința lui de putere! Pînă unde ajung și la ce se pretează oamenii loviți de

nel Ivanciuc a afirmat într-un podcast că Iohannis a fost racolat de Securitate în anul 1986, cînd a beneficiat de o bursă de studii în Republica Federală Germană, însoțit de către un preot sas din țară, perioadă pe care Iohannis n-a consemnat-o în CV.

Este cunoscut faptul că, cel care, înainte 1989 beneficia de o bursă peste hotare, trebuia să semneze un angajament cu ofițerul de securitate care răspundea de instituția unde

cembrie al doilea tur de Cotroceni. Cînd vor avea timp să numere voturile din saci, să rezolve contestațiile? Doar șase zile despart un vot de celălalt. Cum, cînd? Noaptea ca hoții! Începînd cu 24 noiembrie urmează trei săptămîni de Oscar pentru regizorii serviciilor secrete, altele decît cele românești. Războiul e la graniță, noi avem candidați unul și unul, trei scrutine separate, cheltuieli cît cuprinde din mărunțișul poporului. Sîntem niște jucării în mîna politrucilor și nu-mi vine să cred că alte ciorii vopsite în chip de papagal vorbitor vor ocupa cuiburile cu privilegiile ale puterii. Aruncîndu-mi ochii prin punctele fierbinți, l-am văzut pe Iohannis, sluga perfectă a străinătății, marioneta care a stopat calea spre dezvoltare a României, a spoliat țara și a îndeplinit cu exces de zel ordinele stăpînitorilor săi. Ipochimenu și-a strîns bosumflat jucăriile de la NATO, sperînd, în micimea

plata trădărilor sale și să dispară definitiv de pe scena politică, cu prezentare specială în fața Tribunalului Poporului Român pentru „Înaltă trădare”.

Mă încercă un plîns amar de cînd am auzit că lui Iohannis, exportatorul de profituri românești și naționalizatorul de pierderi pentru România, i-a picat greu la stomac treaba cu auto-retragerea auto-candidaturii de la șefia NATO, că după expirarea mandatului la orizont nu i se mai prefigurează niciun pas din trîmbișata sa comedie „Pas cu pas” și că niciodată nu se va trezi din somnul irației. Drum bun! Adio și n-am cuvinte! Iohannis a fost veriga toxică din lanțul slăbiciunilor și ghinioanelor interne, lăsînd în urma sa un dezastru colosal, zîzanie cu Rusia, iar relațiile cu SUA și Bruxelles cu profil de slugărnice și constrîngere.

Învățămintul românesc pierde un mare fizician-meditator, părintele

dezastruos președinte al României, care l-a ținut în funcția de „comandat al acțiunii” pe Arafat ca să tortureze poporul pe timpul plademiei, omul sistemului Coldea, președintele, care ne-a adus la ușă un război care nu-i al nostru, s-a pensionat lăsînd în urma un stat disfuncțional, un stat eșuat și un alt stat paralel funcțional. A fost Iohannis profesor? Nu prea. A fost un președinte pentru România? Deloc. Totuși, ca Iohannis să nu moară de foame după pensionare, i se va asigura un avion de lux și, pe lîngă cele șase case dubios pricopsite din Hermannstadt, se va pricopsi și cu vila de pe Bd. Aviatorilor nr. 86 din București, ale cărei reparații au costat nouă milioane de euro.

Pensionarea lui Iohannis mi-a frînt inima! Cum se va descurca bietul meditator cu pensia de nabab, cu chiria de pe cele șase case, cumpărate nu cu bani din meditații, cum a declarat

acest flagel. Două vile, șase case, conturi grase, două pensii. Ghinion! Tot ca un muritor de rînd va părăsi la soroc lumea aceasta! „Din viața asta nu scapă nimeni viu!”, spunea actorul Richard Gere.

Vremuri de restriște, nu-i așa?, noii politicieni cu votul la purtător se vor metamorfoza în marionete mînjite ale altor grupări mafioate, românul va trudi ca un sclav pe lefuri jalnice, doar ca să plătească taxe, biruri și, din nimicul ce-i rămîne, să mînhînce. De îmbrăcat... mai puțin, ca să nu-l incomodeze la jug. Tocmai ce mă dumiriseam cum e cu ciorba reîncălzită a președintelui, cum e cu looserul de profesie, care a luat bătaie la NATO, și cu tuțărul pe care îl vrea pe tron, Ciucă plagiatorul, susținut de serviciile americane, cînd am observat că lanțul se strînge grav în jurul președintelui Iohannis, la fel ca în cazul turnătorului Petrov-Traian Băsescu. Jurnalistul de investigație Cor-

și desfășurării activitatea. Știrea potrivit căreia Iohannis a fost recrutat de Securitate apare la cîteva zile după ce Iohannis s-a auto-retras din cursa în care s-a auto-propus pentru funcția de Secretar General al NATO. Eșec total pentru Iohannis! De la Bruxelles i s-a pus în vedere că nu va primi funcția de conducere la nivelul Uniunii Europene. Nici conducerea Comisiei Europene, nici șefia Consiliului European, nici funcția de șef al politicii externe europene. Ghinion!

Să te pui ca prostul în vorbă contra Marilor Duhovnici ai neamului...

Cezar Adonis
Mihalache

Cam reduși la minteăștia de la „Elie Wiesel”... Și fără un minim simț al logicii în discursul de înfierare... Că sunt porniți rău, e una, dar asta nu înseamnă că pot izbi cu silogismul urii din ură de pământ... Sigur, mai dau ei și cu limba română de colțurile analfabetismului lor funcțional, așa că, a te aștepta la tehnici rafinate de reinterpretare și promovare, fie și a falsurilor și minciunilor fățișe, a „nuanțelor”, nu-i așa?!, ar fi deja prea mult... Ei merg cu forcepsul urii... Dar se pierd printre dinții lui știrbi... Și scot niște tâmpenii pe post de argumente, mai mari poate doar decât ura care îi tot mână... Ura împotriva noastră... Înfierea și învrăjbirea noastră... A noastră ca indivizi, dar și ca societate... Și a intelectualilor ei, dar și a politicienilor și guvernanților, pe care vor să-i pună să facă îndreptarea voită de acest „wieselism” atât de rău mirositor... Și merg atât de „otova” cu ideile lor strâmbe că au ajuns să glorifice ei... fascismul!... Pentru că pun ca motivația a nemulțumirii și protestului lor împotriva canonizării sfinților

noștri reproșuri vizând „ridicarea între sfinți a unor persoane care, pe parcursul vieții, au împărtășit, prin vorbă sau faptă, valorile fascismului”... Or, aici ar trebui să se încheie definitiv lucrurile pentru acest „insti-

tut”... Care ar trebui, nu doar desființat, iar nestirpele de acolo puse să dea înapoi toți banii pe care i-au tocat din sărăcia noastră pentru a ne înfierea, ci și expedit direct în paginile codului penal pe care ni-l aruncau în obraz când voiau ei... Căutând nod în papură, dar, mai ales, inventând ghemuri de noduri... Pentru că, iată, ei sunt, de fapt, cei ce glorifică, și nu activitatea unor indivizi ai trecutului, ci un curent în sine, dând, cu atâta patos definiția

unui fascism pe care îl includ în „curricula” valorilor! Pentru că, în momentul în care discursul lor se referă la ceva de neimaginat, după acele orori ale trecutului vorbind despre „valorile fascismului”, discuția trebuie încheiată... Fie și doar

sună!... Iar dacă sensul nu este cel dorit, tot așa, citește până iese calapodul modelat de ei... Cel al falsurilor, făcăturilor, reproșurilor, urii și, în final, căci despre asta este mereu vorba, al gheșeftului de a mai fi obținut ceva... Să te pui însă ca prostul în vorbă contra marilor duhovnici nu este ca și cum i-ar trezi pe sfinții noștri în vorbă cu ei. Pentru că nu au vreme sfinții de astfel de jerpelitură ce stau pe la colțuri... Au Dâșii alte lucruri, de făcut, de îndreptat... Darăștia sunt afoni în cele ale mărturisirii creștine... Sunt afoni și slujbași ai lucrului împotriva a tot ceea ce este mai frumos, mai demn, mai mareș și maiestuos. Dar au a se teme aceia ce s-au pus contra canonizării sfinților noștri! Că le e teamă pesemne că, după așezarea sfinților în altarul cu atâtea candelă arzând a jertfă a neamului românesc, va veni și vremea trecerii înțelepciunii și cuvintelor lăsate de aceștia în memoria imediată a țării. Și nu doar prin promovarea învățăturilor și publicarea cuvintelor lăsate de aceștia drept măturie a jertfei lor, ci prin potrivita și necesara misiune pe care o mai putem face noi în a ne îndrepta tăcerea, nepăsarea, neveg-

hea, teama, depărtarea, dezinteresul ultimelor trei decenii. Promovarea unei Istoriei a sfinților noștri mărturisitori în Panteonul de învățători al țării. Iar atunci, deși sfinții nu au de fel nevoie de recunoașterea meritelor și frumuseții lor duhovnicești din jertfa pentru neam și țară, rostul canonizării va fi pe deplin împlinit și mărturisit.

Avem 16 sfinți români canonizați. De aici poate începe un nou drum pentru noi, cei încă aici, simpli muritori și nevrednici rătăciți. De aici putem prinde curajul de a-i pune pe fiecare, nu doar pe câte o treaptă a drumului nostru de necesare învățători, de înțelepciune și mântuire, ci, pe fiecare pe propria-i scară de cunoaștere duhovnicească, unindu-i într-o corolă de minuni duhovnicești ce va reaprinde, din candelă de mărturisire, coroana retrezirii noastre ca neam și țară. A demnității și mândriei de a fi avut asemenea învățători și dascăli, asemenea Sfinți Cuvioși Mărturisitori, asemenea Sfinți Preoți Mărturisitori, asemenea Sfinți Cuvioși și Sfinți Preoți Mucenici, de neam și țară.

Alegerea unui președinte de decor: mascaradă și cheltuială...

Geroge
Petrovai

În sfârșit, după îndelungi și penibile dezbatere, din care n-au lipsit amenințările de „divorț politic”, rotativii pesedistopeneliști au căzut de acord: cele două tururi ale alegerilor prezidențiale vor avea loc pe 24 noiembrie și 6 decembrie 2024, iar parlamentarele taman pe 1 decembrie. Asta demonstrează cât se poate de clar că, pentru actualii și viitorii rotativi (vor să continue „concubinajul” după parlamentare), contează doar calculele și agenda lor de sforării, nicidecum minimum de respect față de alegători și confortul acestora, deși 1 Decembrie este sărbătoare laică (Ziua națională), iar 6 Decembrie – o mult îndrăgită sărbătoare creștină (Sfântul Nicolae). În plus, este lesne de înțeles că pe actualii cârmuitori nu-i interesează numărul de participanți la vot (pe K. Iohannis și mai puțin), dovadă că, așa cum se zvonește, cărțile demonocratice deja au fost făcute/măsluite de păpușarii interni (desigur, cu încuviințarea globaliștilor și a serviciilor secrete de la noi

și de mai departe): președinția să fie în continuare a resturilor liberale, iar puterea legislativă și executivă să revină pesediștilor. Cică numai în acest chip se asigură stabilitatea politică în țară, implicit în flancul sud-estic NATO, singurul lucru care contează pentru aldeăștia, îndeosebi acumă când chinezii și nord-coreenii au trimis trupe în ajutorul rușilor (zice-se pentru „manevre comune”, un eufemism echivalent cu „operațiunea militară specială” din Ucraina), iar Ungaria se dovedește parcă mai rusofilă de când deține președinția Consiliului Uniunii Europene (vezi „turneul de pace” efectuat de premierul Viktor Orban la Kiev, Moscova și Beijing).

Toate celelalte stabilități interne (economică, financiară, cultural-educativă etc.) trebuie să se subordoneze acestei priorități politico-strategice, îndeosebi pentru faptul că, nemaiposedând un complex economic național (industrie-agricultură-transporturi-cercetare), România postdecembristă, aidoma unei colonii, a ajuns să depindă ba de oneroasele capricii ale organismelor financiare internaționale (deocamdată avem o dato-

rie externă de peste 150 miliarde dolari), ba de falsa bunăvoință a oficialilor europeni.

Colac peste pupăză, din cinci în cinci ani se organizează cele două tururi (asta înseamnă cheltuială, nu glumă!) pentru alegerea unui președinte de decor, care – condamnat la o trândavă prudentă de Constituția noastră ambiguă – n-a făcut și nici nu va face ceva folositor pentru țară și nație, atâta timp cât România este o penibilă struțocămilă semiprezidențială (unde în lume mai există o atare dihanie guvernamentală?) și atâta timp cât primul om în statul aparent este o sârmană jucărie a parlamentarilor și a celor nouă judecători de la Curtea Constituțională. Iar dacă un președinte imprudent se crede atotputernic (cam așa ca în Statele Unite sau Franța) și, în primitiva manieră bășesciană, își permite să se încaiere cu majoritatea șparlamentarilor, el nu numai că nu va izbuti să dizolve forul legislativ al țării, adică ceea ce de curând a făcut Emmanuel Macron, dar – pe motiv că încalcă pocita Constituție iorgovaniană – la țanc va fi luat la refec și suspendat,

manevre prin care i se demonstrează negru pe alb că este un neica nimeni în statul mafiot la vedere (în cel paralel cu atât mai mult) și că, pentru a-și putea duce mandatul până la capăt, el are obligația politico-cetățenească (sic!) să nu se amestece în abjectele treburi ale partidelor, clanurilor și dinastiilor, ci să admită/să legifereze cele mai detestabile compromisuri. De pildă, cândva K. Iohannis tuna și fulgera împotriva pesediștilor, pentru ca pe ultima turnantă a celui de-al doilea mandat, pesemne „luminat” de oficialii axei Bruxelles-Washington, el să fie de acord (putea să se opună bietul cârmuitor aflat sub globaliști?!) cu alianța stângisto-dreptistă și cu haioasa rotativă guvernamentală.

Iată de ce Ion Iliescu și-a făcut mendrele de președinte moscovito-bolșevic cu mineriadele (și nu numai), Emil Constantinescu a afirmat la sfârșitul mandatului de patru ani că l-au învins serviciile secrete (doar ale noastre?), Traian Băsescu jubila că, în cele două mandate de zece ani, a făcut meci nul (nici învins și nici învingător) cu foștii lui ortaci din poliția politică, iar Klaus Iohannis, cel mai

răsfățat și neiu bit turist al țării, nu va spune niciodată vreo vorbă despre deceniul lui de impostură prezidențială.

Ce-i de făcut ca pe viitor lucrurile să se schimbe încet-încet în bine (din pasiv și jucat pe degete, președintele să devină jucător de bază în politica românescă)? Nu-i greu de priceput că trebuie schimbată Constituția, fie întru desemnarea României ca republică parlamentară, caz în care nu se vor mai organiza alegeri (președintele eminent decorative, așa ca la nemți sau italieni, va fi „uns” de voința majorității absolute a parlamentarilor), fie ca republică prezidențială, în care președinte să socotească doar în fața poporului și, periodic, în fața parlamentului de deciziile luate pe plan intern și extern. Altminteri, adică nerenunțând la contraproductiva improvizație politică, președintele nostru va fi în continuarea captivului găștilor parlamentare și mulți români vor continua să ceară ajutorul providenței ca să intrăm în normalitate...